

fornødne Klædningsstykker af nogenlunde tilsvarende Bøffaffenhed, og at de maatte anskaffes med Tab.

Hvad angaaer Straffeanstalterne, som efter den ærede Taler's Mening skulle ved deres eget Fabrikat være istand til at erstatte Militair-etatens Fabrik, skal jeg bemærke, at i det forløbne Aar er der af de leverede Varer ca. 45% (Hør!). At Straffeanstalterne mangle Bøffæftigelse, har ogsaa den ærede Rigsdagsmand anført. Jeg skal dertil svare, at den Bøffæftigelse, som Klædefabrikationen kunde forstaae Straffeanstalterne, dog kun vilde være en meget ringe Deel af deres Virksomhed, og naar det tilmed er Tilfældet, saaledes som jeg troer det er, at denne Art Bøffæftigelse er ubensigtsmæssig for Straffanger, saa troer jeg, at deri ogsaa ligger et Motiv for, ikke at overdrage Straffeanstalterne et saadant Hverv. Den ærede Rigsdagsmand har endvidere yttret, at det blot er et Princip, man vil udtale ved dette Botum i Finantsloven, og at det senere maatte vise sig, om det kunde komme til Anvendelse, men mig synes, at den rette Vej at gaae, var den, først at undersøge, om Principet er anvendeligt, inden man udtaler det i Finantsloven. Jeg troer, at det vil møde Modstand fra Militair-etatens Side, som ikke troer paa den Maaade, at kunne blive forsynet med forsværlige Varer. Jeg troer ogsaa, at man i Straffeanstalternes velforstaaede Interesse, naar de skulle betragtes ikke som Fabrikker, men som Straffeanstalter, vil gjøre alvorlige Indvendinger mod en saadan Bøffæftigelse af Fangerne. Jeg antager derfor, at inden man udtaler et saadant Princip, bør man først være overbevist om Principets Rigtighed, og dertil udfræves fleerartede Undersøgelser. Den ærede Taler er derefter gaaet over til Reservebatalionernes Forsyning med de fornødne Beklædningsgenstande for det Tilfælde, at der skulde udbrude en Krig, og har ikke anset det for nødvendigt, fordi der sandsynligvis vilde være Tid nok til at forberede sig, da en Krig ikke kommer saa uventet. Jeg skal dertil svare, at den forrige Krig dog kom temmelig uventet, og der er Ingen, der kan forudsee, om en ny Krig ikke kan komme ligesaa uventet. Det er

Krigsbestyrelsens Sag at være forberedt paa en saadan Mulighed, og derfor maa man have de fornødne Materialier tilstede. De kunne ingenlunde tilvelebringes saa hurtigt, som den ærede Taler troer, og ligesaa lidt kunne de forarbejdes saa hurtigt, som man forudsætter. Forrige Gang bleve Haandværkerne tagne i Rekvifition, ikke alene i Kjøbenhavn, men ogsaa i Kjøbstæderne, men det tog langt mere Tid end ønskeligt var, og Arbejdet blev, som Haftværksarbejde, selvsølgelig ikke leveret saa forsværligt, som det var at ønske. Førrend 1848 eksisterede der betydelige Forraad til Armeens Forsyning, og man har dog dadel, at der ikke dengang var Forraad nok. Jeg troer at Dadelen ikke er grundet, men det bliver i hvert Fald Bestyrelsens Sag, ikke anden Gang at udsætte sig for en lignende Dadel, og jeg anser det som paatrængende nødvendigt, at man, naar man vil have Reserve- og Forstærkningsbatalioner, ogsaa maa have de nødvendige Rekvifiter for at kalde dem til Baa-ben saa hurtigt, som nødvendigt er, for at møde de eventuelle Begivenheder, og Krigsministeriet kan ikke paatage sig det dermed forbundne Ansvar, naar man i Tilfælde af en Krig blev overrasket uforberedt. Den ærede Rigsdagsmand har flutteligen yttret nogen Tvivl om, hvorvidt de Chacoter, som ere anskaffede, ere bleyne anskaffede med tilstrækkelig Gjæmmel. Jeg skal dertil svare, at Chacoterne ere et reglementeret Munderingsstykke, og have i en Række af over 40 Aar været det, og som Følge deraf, har Krigsministeriet anset sig fuldkommen berettiget og forpligtet til succesfve, og saavidt som Midler haves dertil, at anskaffe dem.

Westenholz: Jeg skal blot med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 35, tillade mig at bemærke, at hvad den ærede Krigsminister har anført med Hensyn til Straffeanstalterne, synes mig overordentlig rigtigt. De ere ikke alene Straffeanstalter, men de ere Forbedringsanstalter, eller skulde idetmindste være det, og jeg skulde derfor langt mere ønske, at man indførte Haandarbejde end virkelig Fabrikdrift; men, selv om en Fabrikdrift, uden at forhindre Opnaaelsen af Anstalternes Bestemmelse som Forbedringsanstalter, kunde tænkes,